

תת"ע (פתח תקווה) 1549-02-15 - מדינת ישראל נ' אשטמקר יהודה אשטמקר יהודה

תת"ע (פתח-תקווה) 1549-02-15 - מדינת ישראל נ' אשטמקר יהודה אשטמקר יהודה פתח-תקווה
תת"ע (פתח-תקווה) 1549-02-15
מדינת ישראל
נגד

אשטמקר יהודה אשטמקר יהודה
בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה פתח-תקווה
[25.07.2024]
כבוד השופט עמית בר
החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין.
בתאריך 13.5.15 נדון הנאשם שלא בנוכחותו לעונש של פסילה בפועל למשך שנה, פסילה על תנאי וקנס, בגין עבירה של נהיגה כאשר רישיון הנהיגה פקע מעל שנה 6 חודשים.
בתאריך 14.4.16 הופקד יפוי כח לתיק בית המשפט חתום על ידי המבקש של עוה"ד יפים וקסלר. לא הוגשה בקשה לאחר הפקדת יפוי הכח בתיק בית המשפט.
בתאריך 17.7.24 הוגשה בקשה לביטול פסק הדין. בבקשה כתב המבקש כי לא ידע על הדיון לא חתם על הזמנה ולא זוכר בדיון מה ארע לפני 10 שנים.
בטרם הפניתי את הבקשה לתגובת המשיבה, ביקשתי הבהרה מהמבקש לעניין יפוי הכח שהופקד בתיק בית המשפט בתאריך 14.4.16. המבקש הגיב כי אכן חתם על יפוי כח אך עורך הדין לא עדכן אותו בגלל מחלוקות כספיות. לאחר מכן הגיבה התקבלה תשובת המשיבה (המאשימה). המשיבה התנגדה לביטול פסק הדין. לדבריה הבקשה הוגשה בשיהוי של למעלה מ 9 שנים. מסרה כי הנאשם זומן כדין אך לא התייצב. בנוסף הפנתה לכך שעורך דין הגיש יפוי כח מטעמו של הנאשם בשנת 2016 ולא פעל עד כה לביטול פסק הדין.
דיון והכרעה:

בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם, לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:
האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש מלהגיש במועד את הבקשה להישפט.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.
טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."
אי התייצבות הנאשם לדיון אינה מוצדקת.
הנאשם נשפט שלא בנוכחותו.

הנאשם זומן כדין לדיון ובחר שלא להתייצב.
ניתן לראות את חתימת הנאשם המבקש על הזימון לדיון שנמסר לו על ידי השוטר בעת ביצוע העבירה:
לכן, כאשר הנאשם לא התייצב לדיון, הרי שפסק הדין ניתן כדין.

יתר על כן, גם לאחר מתן פסק הדין בשנת 2016, הנאשם ידע על ההליך וזאת מעצם העובדה שהנאשם חתם על ייפוי כח. לכן, גם אם הייצוג של עוה"ד וקסלר לא הבשיל, הרי שהמבקש ידע על עצם קיומו של ההליך כבר בשנת 2016. מאז ועד היום לא הוגשה כל בקשה והנאשם "התעלם" מהדין ולכל הפחות מבירור תוצאותיו. עתה בחלוף 9 שנים מבקש המבקש לבטל את פסק הדין.

לאור האמור, אני קובע כי לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון. אין חשש לעיוות דין

הנאשם לא טען כל טענה ביחס לחש לעיוות דין ולא טען כי העבירה לא בוצעה על ידו. טענתו היא כי העונש שניתן חמור מדי.

אציין כי גם אם מדובר ברף גבוהה של ענישה, אין מדובר בחשש לעיוות דין.

לו היה הנאשם מתייצב לדיון היה יכול לטעון זאת בפני המותב שדן בתיק, או שהיה יכול להגיש ערעור בתוך התקופה הקבועה בחוק. הנאשם ויתר על זכויותיו אלה.

לא ניתן לקבל בקשה לביטול פסק הדין עתה, לאחר 9 שנים. סופיות הדין

בית המשפט מחויב לתת ביטוי לעקרון סופיות הדין ולא להשתמש בסמכותו לבטל פסק דין שניתן כחוק כדבר בשגרה. ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279] על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

לאור האמור;

משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של הנאשם במועד לדיון;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו;

משמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדין על פני נסיבותיו האישיות של המבקש;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחת.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשפ"ד, 25 יולי 2024, בהעדר הצדדים.